

Det er muligt, at vi engang naage saa vidt, men vi komme dog til at vente saa længe. Meningen af den Indvending, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Rimestad) gjorde, var jeg ikke ganske istand til at opfatte. Naar det ærede Medlem ikke forstod, hvorledes Hærens Bestemmelse skulde ske Fyldest, vil jeg gjøre ham opmærksom paa, at den i og for sig allerede er fket Fyldest ved, hvad der hidtil er passeret, idet nemlig jeg for mit Bedkommende væsentligst opfatter Hærens Revisionsbestemmelse saaledes, at den er en ubetinget Fordring til den, til enhver Tid tilstedeværende Regjering om at foranledige Revisionen optagen. Det er derimod i og for sig klart, at en Rigsdag ikke er istand til at binde en kommende Rigsdags Beslutninger paa enhver Maade (Rimestad: Maa jeg bede om Ordet!), og hvorledes Rigsdagen fra sin Side vil gaa frem ved Hensyn til Gjennemførelsen af Revisionen, vil altsaa til enhver Tid være overladt den selv at bestemme. For Rigsdagens Bedkommende har dens Behandling af Revisionen — forudsat, at dette Forslag til en motiveret Dagsorden bliver vedtaget — i Alar været den, at Sagen har været behandlet i Landstthinget og een Gang i Folkethinget; det er det eneste Resultat, som det ærede Medlem vil kunne uddrage af den Behandlingsmaade, her er foreslaaet. Forøvrigt veed jeg ikke, at der skulde være Noget til Hinder for, at denne Sag kunde gjenoptages — jeg forudsætter naturligvis af et nyt Ministerium — enten i denne eller i en ny ekstraordinær Samling, som man jo da vilde kunne faae tilvejebragt inden Udgangen af Finantsaaret. Jeg vil derfor ønske, at det ærede Medlem, da han, som jeg hørte, paa ny har begjæret Ordet, bestemt vil pointere, hvad Meningen af hans Indvending var; jeg har vel ikke forstaaet ham fuldstændig klart.

Rimestad: Hvis det ærede Medlem (Højfen) ikke kunde forstaa, hvad jeg forrige Gang sagde, frygter jeg for, at det heller ikke vil lykkes mig denne Gang at gjøre ham det klart; men jeg skal gjerne forsøge derpaa. Naar der staar i Hærens § 186: „Denne Lov underkastes en almindelig Revision inden Udgangen af Finantsaaret 1872—73. Fører denne Revision ikke til en ny Lov, underkastes nærværende Lov en fornyet Revision inden Udløbet af ethvert følgende Finantsaar, saalænge indtil Revisionen fremkalder en anden Lov“, kan jeg ikke forstaa rettere, end at det er et Paalæg saavel til Regjeringen om hvert Alar at forelægge Hæren til fornyet Revision, indtil en ny Lov udkommer, som ogsaa til hvert af Thingene om at tage Sagen under Revision og at deltage i en Behandling deraf. Det ærede Medlem sagde, at han opfattede Bestemmelsen paa den Maade, at den indeholdt en Forpligtelse for Regjeringen til at forelægge. Det forekommer

mig dog rigtig nok, at det skal være vanskeligt for det ærede Medlem at faae ud af disse Ord, at det skulde være deres Mening, at Hæren blot skulde underkastes en Revision af Regjeringen, men at Regjeringen ikke behøvede at komme frem med den til Rigsdagen eller — hvis det var det ærede Medlems Mening — at den vel behøvede at komme til Rigsdagen dermed, men at Rigsdagen ikke havde nogen Forpligtelse til at stræbe henimod en Revision; denne Opfattelse tror jeg aldrig det ærede Medlem vil kunne forsvare. — Naar det ærede Medlem endvidere sagde, at det var ganske tydeligt, at en foregaaende Rigsdag ikke kunde paalægge en følgende Rigsdag Forpligtelse, maa jeg dertil bemærke, at det ikke er nogen foregaaende Rigsdag, der har sat denne § 186 ind i Hæren, men det er Kongen og Rigsdagen, det er den lovgivende Magt, og naar det ærede Medlem mener, at den lovgivende Magt ikke kan binde ethvert af Rigsdagens Thing, tager han virkelig meget feil; det enkelte Thing kan paa ingen Maade sætte sig ud over en gjældende Lov, ja ikke engang dette Thing kan gjøre det, ligesaa lidt som Hans Maj. Kongen. Det ærede Medlem sagde derhos: „Sa, Bestemmelsen er ogsaa fket Fyldest; taar er det fket paa den Maade, at Loven er forelagt af Regjeringen og behandlet i Landstthinget — det skal jeg ikke negte, at den er, og derpaa er den ogsaa behandlet en Gang i Folkethinget. Derfor de Herrer kunde tale lidt sagtere, behøvede jeg ikke at anstrenge mig saameget; jeg er noget forfjålet. Jeg skal iøvrigt ikke længe lægge Baand paa deres Ytringsfrihed, thi jeg skal snart være færdig. Sagen, sagde det ærede Medlem, er behandlet en Gang i Folkethinget, men dertil maa bemærkes, at denne Gang er saa god som ingen Gang, thi den videre Forhandling er strax afbrudt ved en Paastand om Sagens øjeblikkelige Afvisning, inden noget Ordskifte om den kunde begynde, og, vel at mærke, derefter kommer der ikke nogen 2den eller 3die Behandling, uagtet det aabenbart først er 2den eller 3die Behandling, der kan lede til en Revision af Loven, thi man kan ikke ved første Behandling — mindst naar der bliver stillet Forslag til en motiveret Dagsorden — vedtage Noget om, hvorle-

Rettelser.

- Sp. 791, §. 17 f. n.: „Savneanlæg“ læs: „Broanlæg“.
 — 796, §. 9 f. n.: „Sernbane“ læs: „Sernbaneforbinding“.
 — 851, §. 9 f. o.: „i“ læs: „i“.
 — 880, §. 4 f. o.: „Udenrigsminister“ læs: „Indenrigsminister“.